

DS. OOMIUS EN ZIJN 'MUHAMMEDISDOM'

Inleiding

In Deuteronomium 18 vers 15 lezen we: *Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broederen, als mij, zal u de HEERE uw God verwekken; naar Hem zult gij horen.* Een bekende tekst. Een tekst die volgens de mohammedanen van Mohammed spreekt en onder andere het bewijs zou zijn dat in de Bijbel van Mohammed al zou geprofeteerd zijn. En volgens hen tevens een bewijs dat Joden en Christenen de oorspronkelijke Bijbelboeken vervalst en bedorven zouden hebben. Wat kan hiertegen worden ingebracht? Laten we even luisteren naar de onweerspreekbare weerlegging van ds. Oomius. Hij schrijft ten aanzien van deze tekst:

"Dat door die Profeet niemand anders verstaan kan worden dan alleen de Heere Christus blijkt duidelijk uit het Nieuwe Testament. Petrus heeft die profetie op Christus geduid en getoond dat ze in Hem vervuld is in Handelingen 3:22. De martelaar Stefanus voert deze tekst ook aan in Handelingen 7:37. En de Joden hebben ze ook van de Messias verstaan in Johannes 6:14: 'Deze is waarlijk de Profeet, Die in de wereld komen zou'"¹⁾.

Onweerlegbare bewijzen uit de Schrift zelf dus, die door ds. Oomius nog eens verder worden uitgewerkt met de niet te loochenen opmerkingen:

"Dat die vervloekte bedrieger die Profeet niet is, van Dewelke daar Mozes heeft geprofeteerd, is openbaar uit Mozes' woorden zelf, want die geven ons te kennen dat die Profeet Dien de Heere zou verwekken, 'uit de broederen der Israëlieten' [zou

zijn] en dat Hij Mozes gelijk zou zijn. Doch zodanig is Mohammed in het minst niet geweest, want zijn vader wordt gezegd geweest te zijn een heiden en zijn moeder een Ismaëlitische. God heeft ook nooit gezegd in Zijn Woord dat wij hem in alles gehoorzaam moeten zijn. Ja, ook heeft God het allerminst van hem gewag gemaakt"²⁾.

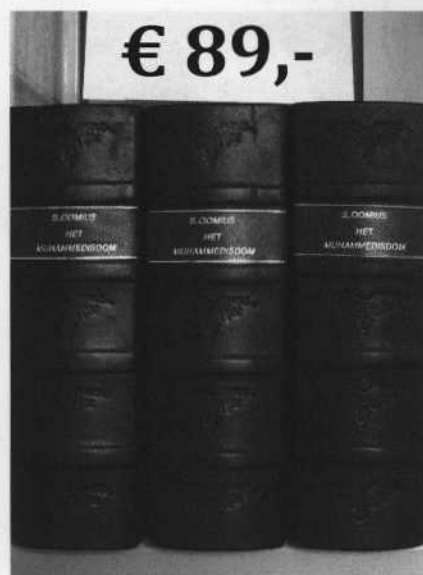
Bewijzen die tot op de dag van vandaag aan geldingskracht nog niets hebben ingeboet en die daarmee de actualiteit van het boek van ds. Oomius over het mohammedanisme, *Het geopende en wederleyde Muhammedisdom of Turckdom*, dat oorspronkelijk in 1663 te Amsterdam verscheen en dat nu als reprint weer beschikbaar is, ten zeerste onderstrepen!

Opbouw

Ik wil beginnen met wat opmerkingen over het ontstaan en de inhoud van het *Muhammedisdom* en een uitweiding naar de actualiteit toe, om dan in te gaan op Oomius' theologische beoordeling van het mohammedanisme, de benaming 'mohammedanisme', de onderscheiding westerse en oosterse antichrist en op de beweegredenen van het bestuur van de Landelijke Stichting om dit omvangrijke werk te doen verschijnen.

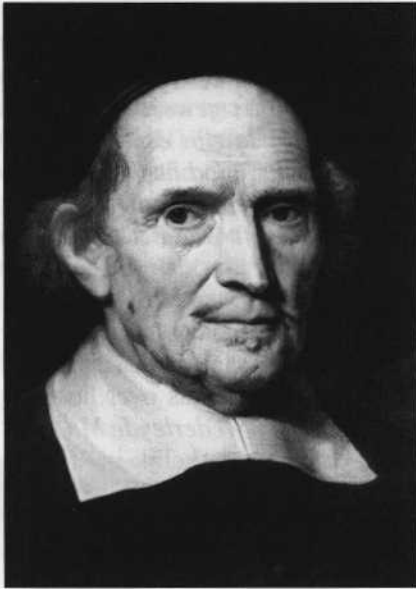
Ontstaan van het Muhammedisdom

Op 25 maart 1648 liet prof. Gisbertus Voetius op een van zijn zaterdagse dispuutcolleges zijn student Johannes de Jonge een wetenschappelijke verhandeling houden over het onderwerp 'het mohammedanisme'. Deze verhandeling is later door hem bewerkt en in het tweede deel van zijn *Disputationes Selectae* uit 1655 onder de Latijnse titel 'De Muhammedisdo' opgenomen. In de korte inleiding op de eigenlijke disputatie bericht Voetius dat hij dit onderwerp op verzoek van enige studenten aan de orde gesteld heeft om hen te informeren en te wapenen, daar enkele predikanten naar Oost-Indië vertrokken waren. Bovendien heeft hij gedacht aan Christelijke kooplieden die in voorkomend geval in aanraking met mohammedanen konden komen. In deze disputatie zegt Voetius dat het mohammedanisme een samensmelting van alle mogelijke religies is: vooral van heidendom, Jodendom en kettters Christendom. Even later gaat hij via vergelijkingen "met andere apostasieën en sekten" kort op punten van overeenstemming in. In dit kader spreekt hij dan de wens uit: "Ik zou echter wil-

Enkele exemplaren van het recent door de Landelijke Stichting in oude druk heruitgegeven werk 'Het geopende en wederleyde Muhammedisdom of Turckdom' van ds. Oomius, dat ook antiquarisch niet meer verkrijgbaar was.

len dat er zo'n vergelijkende studie gemaakt werd...³⁾. Dit vergelijkende onderzoek is nu weer in Nederland verkrijgbaar, het is het bijna 1000 bladzijden tellende boek van ds. Simon Oomius *Het geopende en wederleyde Muhammedisdrom of Turckdom*.

Prof. Gisbertus Voetius (1589-1676). De door hem gewenste vergelijkende studie naar de overeenkomsten en verschillen tussen het mohammedanisme, Jodendom en ketters Christendom is door ds. Oomius geleverd.

Waarom achtte Voetius dit onderzoek zinvol? Hij wilde daarmee laten zien wat voor dwaasheden en dwalingen er in het mohammedanisme te vinden zijn en om op deze wijze de koranverdedigers alle wapenen te ontnemen. De volgelingen van de koran namelijk, merkt Voetius op,

*"beroeven zich op een mystieke of overdrachtelijke betekenis in plaats van op de letterlijke betekenis. Of, als het niet anders kon, verdedigden zij zich door aan te geven welke teksten belangrijk en welke niet belangrijk zijn, en verder door onderscheid te maken tussen teksten met een positieve inhoud en teksten waarvan de inhoud herroepen kan worden"*⁴⁾.

Abrogatie of herroeping

Met dit laatste punt, de herroeping, wordt door Voetius iets heel belangrijks aangeroerd. Een uitweiding hierover zij mij vanwege de actualiteit en het belang vergund.

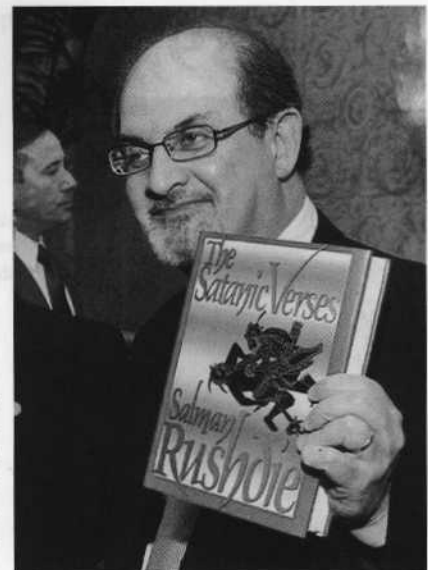
Mohammed heeft de kritiek van de tegenstellingen in zijn zogenaamde openbaringen, die al tijdens zijn leven gedurig geuit werd, afgedaan met de leerstelling van de abrogatie, dat wil zeggen het afschaffen van sommige verzen en deze vervangen door andere (zie hiervoor soera 2:106 en 13:39). Het grote probleem voor de uitleggers is nu wat is vervangen en wat niet. Onder de orthodoxe koranuitleggers wordt ervan uitgegaan dat bij twee soera's die elkaar tegenspreken, de latere soera in de plaats van de vroegere is gekomen. Dit is vanzelf ook logisch, maar voert daarmee een grote mate van willekeur in als het gaat over het verstaan en de uitleg

van de koran, mede gezien het feit dat de koran bol staat van de tegenstellingen.

Eén bekend voorbeeld van zo'n tegenstelling en abrogatie waarvan eenieder wel gehoord heeft, wil ik geven: Mohammed stelde Allah als de enige god in plaats van alle andere goden en godinnen die zijn eigen stam in Mekka vereerden. Om zijn eigen mensen tegemoet te komen stond hij echter de verering van de drie 'dochters van Allah' toe. Maar toen hij door zijn eigen volgelingen op het inconsequente gewezen werd, beweerde hij dat hij door nieuwe openbaringen gehoord had dat "Allah geen genoten heeft", en werden de betreffende verzen van de drie dochters van Allah als 'duivelsverzen' herroepen. Eenieder zal gehoord hebben van de in 1988 verschenen roman *De Duivelsverzen* van Salman Rushdie, die onder andere door deze titel Mohammed terecht als een man van enkel aardse genoegens tekende. Overigens een schrijver met wie we het in veel geheel oneens zijn.

Dit voorbeeld bewijst dat ds. Oomius echt niet in simplistische redeneringen vervalt wanneer hij zijn gehele werk door erop hamert dat Mohammed een bedrieger was die gebruikmaakte van onder andere Bijbelse elementen om daarmee aan gezag en invloed te winnen. Ook wijst ds. Oomius er bij herhaling op hoe zedeloos en misdadig Mohammed ten aanzien van vrouwen in dit opzicht heeft gehandeld; al naar gelang de omstandigheden wijzigde hij met een beroep op een Goddelijke openbaring zijn uitspraken om zijn zondige daden op seksueel gebied van een goddelijk aureool te voorzien. Laat duidelijk zijn dat ds. Oomius hierin het recht volledig aan zijn kant heeft, al zijn wellicht sommige voorbeelden historisch discutabel. Hij was in zijn tijd afhankelijk van gebrekkige bronnen die elkaar gedurig tegenspreken.

Van de 114 soera's of koranhoofdstukken zijn er 87 uit de eerste tijd van Mohammeds openbaringen, de tijd van Mekka, en 27 uit de latere tijd van Medina. Die uit de eerste tijd van Mekka zijn meestal de vreedzame en goedwillende teksten en die uit de tijd van Medina

Salman Rushdie met zijn boek 'De Duivelsverzen'. Terecht schilderde hij Mohammed af als een man van enkel aardse genoegens.

de gewelddadige, radicale, omdat Mohammed na zijn vlucht uit Mekka in 622, waarmee de mohammedaanse jaartelling begint, vanwege de tegenstand hoe langer hoe gewelddadiger werd. Het probleem ligt nu vooral daarin dat de teksten in de koran niet chronologisch staan. De laatste en strengste hoofdstukken zijn niet de soera's 112 en 113, maar zoals de meeste koranuitleggers beweren de soera's 5 en 9. Bestudering van de laatste en strengste hoofdstukken wijst uit dat de meest radicale teksten gelden voor de 'Schriftvervalsers' en 'genotengevers', dat wil zeggen voor hen die Christus als de Zoon van God belijden.

Als regel geldt dus dat wanneer twee soera's zich tegen spreken de latere de meestal minder radicaal vroegere vervangt. Zo heeft de gezaghebbende uitlegger van de koran, Al-Suyuti, die aan het eind van de Middeleeuwen leefde, alle koranverzen opgeheven die zich gunstig over de 'Schriftbezitters' uitspreken.

Hiermee is enigszins verklaard waarom de koran een zeer warrig en op vele punten zichzelf tegensprekend boek is waarvan met name geldt dat elke ketter zijn letter erin lezen kan. Hierin ligt ook de verklaring waarom kritisch, zelfstandig onderzoek één van de grootste bedreigingen van het mohammedanisme is. Zulk onderzoek wordt daarom door de mohammedanen met 'shirk' of geloofsafval gelijkgesteld. In dit verband stelt ds. Oomius met het volste recht dat Mohammed dit zo gewild heeft omdat hij anders als bedrieger openbaar zou komen. Overigens ligt hier een parallel met de roomse kerk voor de hand.

Gematigd mohammedanisme?

Tevens is hiermee verklaard dat het wezen van het mohammedanisme niet vredelievend, maar gewelddadig is. Het gewelddadige komt vanuit de koran zelf op. De interpretatie van liberale of gematigde mohammedanen op grond van de Mekkaanse koranteksten houdt echt geen stand met het oog op de bloedige oorlogen van Mohammed zelf in zijn tijd na Mekka en van zijn directe opvolgers bij de verbreiding van het mohammedanisme. Zij zijn het bewijs dat de uitleg van geweld, oorlog en onderdrukking ter verbreiding van deze godsdienst de enig juiste is. Gematigde, liberale vormen van mohammedanisme hebben ten diepste geen recht op het predicaat 'zuiver' of 'orthodox' zoals terreurbewegingen als Hamas, Hezbollah, Taliban en een land als Iran dat wel hebben.

Het getuigt naar mijn stellige overtuiging van naïviteit en verblinding, wanneer men dit veronachtzaamt of zelfs ontkent. Het valt niet te loochenen dat elke mohammedaan die de koran en sharia serieus neemt, ten diepste een potentiële terrorist is. En dan nog antichristelijk gericht, maar daarover straks meer.

Laat toch duidelijk zijn: een gematigd mohammedanisme bestaat niet, gematigde mohammedanen gelukkig wel. Het wezen van deze afgodsdienst is gewelddadig, omdat het met Mohammed zelf streeft naar de wereld-

Hamasstrijders. Niet gematigde, liberale vormen van het mohammedanisme, maar terreurbewegingen als Hamas, Taliban etc. hebben recht op het predicaat 'zuiver' of 'orthodox' mohammedaans.

heerschappij, eventueel met behulp van terreur-, bom- en moordaanslagen. Daarmee vormt het gematigde mohammedanisme eveneens een gevaar. Dit om drie redenen: allereerst hebben gematigde mohammedanen geen enkele invloed op zogenaamde fundamentalistische of radicale mohammedanen, in de tweede plaats kan elke vredelievende mohammedaan kinderen krijgen die zich met het volste recht op teksten van de koran kunnen beroepen die geweld propageren. En in de derde plaats is er het dogma van de 'takiyya' of (bedrieglijke) aanpassing, dat wil zeggen men mag bij dreigend gevaar ter zelfverdediging of verdediging van de religie een andere identiteit aannemen. Hieronder vallen in de praktijk het werken met een dubbele agenda en de zogenaamde façadepolitiek. Dit is kortweg het spreken met twee gezichten met de bedoeling om wanneer de omstandigheden gunstiger zijn, de zaak naar eigen hand te zetten; overigens een werkwijze die ook in het handboek van de Jezuïeten is te vinden. Een voorbeeld van 'takiyya' in de zin van façadepolitiek is bijvoorbeeld de uitspraak: "Je wordt niet gedwongen om te geloven". Deze uitspraak geldt alleen voor de ongelovige die mohammedaan wil worden, want voor de mohammedaan die afvalt en bijvoorbeeld Christen wil worden, geldt de doodstraf. Ja, zelfs het onderscheid tussen gematigde en fundamentalistische mohammedanen is 'takiyya', omdat wanneer de sharia is ingevoerd alle mohammedanen meetellen, gematigd of niet. Een duidelijk voorbeeld van bedrieglijke 'takiyya' is ten slotte het feit dat in landen waar de mohammedanen een minderheid vormen, de vredelievende Mekkaanse soerateksten gelden, maar waar een mohammedaanse meerderheid is, gelden de radicale uit de Medinaperiode en treedt het principe van 'abrogatie' in werking.

Ik wil deze uitweiding naar de actualiteit toe besluiten met de opmerking dat we vanuit Gods Woord altijd goed het onderscheid in het oog hebben te houden tussen de mohammedaan als persoon en de religie. Met bewogenheid hebben we de mohammedaanse landgenoot als gevallen Adamskind, die uiteindelijk door de ziekelijke fantast Mohammed verblind is, te beschou-

wen en te benaderen. 'Met bewogenheid'..., immers heeft het Westen, en vooral Nederland als het Israël van het Westen bij vergelijking, het niet zeer diep verzondigd, gedachtig aan de weldaden die God in het verleden aan dit land heeft weggeschonken? Wat biedt Nederland vandaag aan de dag de mohammedanen, ook de jongeren onder hen, aan waarden en normen meer dan een zelfzuchtig materialisme en een vrijheid in de grootste ongebondenheid? Hier geldt: dat onze ogen tot fonteynen van tranen gemaakt mochten worden!

Aanleiding, bedoeling en inhoud van het *Muhammedisdom*

Na deze uitweiding verder over het boek van ds. Oomius. Dit werk van deze student van Voetius is dus de uitwerking in den brede van een wens van Voetius. Het gaat daarbij om de eerste studie in de Nederlandse taal die geheel aan dit onderwerp gewijd is, waarbij de weerlegging van de mohammedaanse leer onlosmakelijk met de bestrijding van die van de roomse verbonden is. Zeer grondig, zeker gezien de gebrekkige toenmalige informatie en kennis over het mohammedanisme - er was nauwelijks een koranuitgave noch volledige vertaling te verkrijgen!, - heeft hij zich van zijn taak gekweten. Het is ronduit verbazingwekkend dat de islamoloog drs. J. van den Berg maar drie onjuistheden in het omvangrijke werk heeft kunnen vinden. Deze betreffen: het geboortjaar van Mohammed 570, dat ds. Oomius op grond van zich tegensprekende bronnen min of meer in de periode 620 tot 630 (opkomst van Mohammed) plaatst, zijn verklaring voor het opschuiven van de maand ramadan (de mohammedanen gebruiken geen zonne- maar maankalender) en een verwarring van de vier soennitische rechtsscholen met vier Turkse 'secten'. Even verbazingwekkend is de ongelooflijk korte tijd waarin ds. Oomius dit werk heeft samengesteld; naar eigen zeggen in één seizoen, de winter van 1662 op 1663.

Uit de inleidende verantwoording van ds. Oomius blijkt dat de vervulling van de wens van zijn leermeester niet zijn eerste opzet is geweest. Hij laat de lezer allereerst weten dat hij gezien de vele onjuiste en onzinnige verhalen verantwoorde informatie over het mohammedanisme wil geven tot roem van de waarheid. Daarbij wil hij laten zien dat de mohammedaanse leer een allegaartje is van Jodendom, heidendom en ketters Christendom. Een allegaartje waarmee de roomse leer in heel veel dingen overeenkomt. Hij is dit werk begonnen met het oog op het toenemende aantal Christenslaven, van wie er ook nog al wat uit zijn omgeving kwamen. Voor hen wilde hij de ondeugdelijke gronden van de mohammedaanse godsdienst aantonen en de beuzelachtige bezwaren tegen het Christendom wegnemen en hen troosten om ze zo voor afval te bewaren. Ter ontdekking en beschaming worden ook enkele goede spreken en deugden van de mohammedanen beschreven. Vele Christenen hebben namelijk geen overvloedigere gerechtigheid dan de Turken en leven nog Turkser dan

de door hen verachte Turken (woorden van Luther), aldus de separerende en ontdekkende Nadere Reformator Oomius. Tevens geeft hij de redenen aan waarom de pausen de Christenvorsten in het verleden ten onrechte tot een 'heilige oorlog' hebben opgeroepen en waarom deze kruistochten dus te veroordelen zijn.

HET GEOPENDE EN WEDERLEYDE MUHAMMEDISDOM OF TURCKDOM

Beschrijving van een werk van Simon Oomius (1630-1706)

door Johan van den Berg

Uit de studie die de islamoloog drs. J. van den Berg aan het 'Muhammedisdom' heeft gewijd, blijkt dat ds. Oomius in zijn beschrijving van het mohammedanisme slechts drie relatief kleine fouten heeft gemaakt.

Laat echter duidelijk zijn dat het hoofddoel van de Nadere Reformator Oomius alles te maken heeft met het heil van zijn (verre) naaste. Bij de broodnodige kennis gaat het om de juiste beoordeling en benadering van de mohammedaan met het oog op zijn eeuwig zielenheil. Daarom wijdt ds. Oomius de hele vijfde afdeling aan het thema van de bekering van de mohammedanen. Hierin gaat hij geen andere weg dan de professoren Voetius en Hoornbeeck. Alle drie beklemtonen zij dat de behandeling en weerlegging van de mohammedaanse leer gericht moet zijn op hun bekering. Daarom gaan zij ook alle drie uitvoerig in op de middelen die tot hun bekering moeten worden aangewend en op de

zaken die hun bekering in de weg staan. Dit krijgt echter bij ds. Oomius de breedste uitwerking, waarbij in de laatste afdeling de overheid nadrukkelijk wordt opgeroepen om al het mogelijke te doen ter bevrijding van de Christenslaven.

Theologische beoordeling

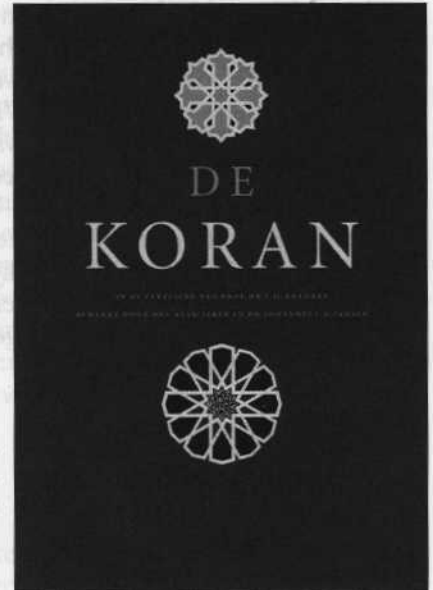
Het zal geen opzien baren dat ds. Oomius het mohammedanisme zonder meer als valse godsdienst afwijst, maar, let wel!, als een krasse vorm van afval van het ware geloof, als een sterke vorm van verbastering van het Christendom door vermenging met Joodse, ketterse en heidense elementen. De hoofdverschillen in de geloofsleer zijn vooral de visie op de Heilige Schrift tegenover de koran, de visie op Mohammed tegenover Christus en de visie op hel en hemel. Bij elke mogelijke gelegenheid geeft hij aan waaraan Mohammed de dingen waarschijnlijk ontleend heeft, en richt hij vooral zijn kritische pijlen op de roomse kerk en de socinianen. Tegenover de Goddelijkheid van de Heilige Schrift wordt de koran als Goddelijk boek afgewezen en het gezag en de heiligheid van Mohammed ontkend; vervolgens wordt vastgesteld dat de mohammedanen de Drie-eenheid ontkennen, Christus als de Zoon van God ontkennen en daarmee Zijn plaatsbekledend lijden, kruisdood en opstanding loochenen en dat zij uitgaande van een vrije wil de verdienstelijkheid van de goede werken leren, terwijl zij menen dat de hoogste gelukzaligheid bestaat in een leven na de dood van louter vermaak en vleselijke wellust in het paradijs.

Ik wil er hier op wijzen dat ds. Oomius in navolging van prof. Hoornbeeck in de derde afdeling van hoofdstuk 1 met een keur van redenen het verwijt weerlegt dat zowel Joden als Christenen de oorspronkelijke Bijbelboeken vervalst zouden hebben, en vervolgens met vele redenen aantoont dat Mohammed geen ware profeet kan zijn. Als inleiding van deze bijdrage is hiervan een kleine proeve gegeven. Hier hebben wij voor elke lezer zeer boeiende en uiterst lezenswaardige gedeelten die hun geldingskracht niet hebben verloren!

Wellicht nog meer aanbeveling verdient het derde hoofdstuk. Nadat ds. Oomius eerst de uiterst dubieuze samenstelling van de koran en het feit dat vele mohammedanen de koran uit het hoofd leren terwijl zij het oud-Arabisch niet eens begrijpen, nadrukkelijk aan de kaak heeft gesteld (overeenkomst met het Latijn van rome), gaat hij zeer uitvoerig in op het feit dat de koran geen Goddelijk boek kan zijn. Hierbij komen de goddeloosheid van de auteur en de zeer warrige en ongestructureerde inhoud samen met de vele innerlijke tegenstrijdigheden uitvoerig aan de orde.

Samenvattend kan gezegd worden dat onze oudvaders zich met een keur van redenen hebben gericht op de weerlegging van de roeping van Mohammed als heilig profeet als ook op de bestrijding van het mohammedaanse verwijt van vervalsingen van de Heilige Schrift door Joden en Christenen en op het bewijs dat de koran

geen Goddelijk boek kan zijn. Dit boek van ds. Oomius is daarbij het uitvoerigst en men staat werkelijk versteld van zijn enorme belesenheid en kennis. Maar juist deze gedeelten onderstrepen de actualiteit en het belang van de thans verschenen reprint voor eenieder tot aan de dag van vandaag.

De koran, het heilig boek van de mohammedanen, kan geen Goddelijk boek zijn. Ook dat toont ds. Oomius helder aan.

Benaming

Hier is het nog op zijn plaats in te gaan op de benaming mohammedanisme of islam. Naar de overtuiging van de mohammedanen is niet Mohammed de stichter van hun godsdienst, maar Allah. Daarom geven zij de voorkeur aan de benaming 'islamieten' of 'moslims'. Islam betekent 'onderwerping' (aan Allah) en geen 'vrede' zoals wel eens beweerd wordt, terwijl moslim wil zeggen iemand die leeft in overeenstemming met Allahs wil. De koran noemt de tijd vóór Mohammed de 'tijd der onwetendheid'. De profeten Ibrahim (Abraham), Moesa (Mozes), Dawoed (David) en Isa (Jezus) zouden slechts 'godzoekers' geweest zijn, die door Mohammed als de laatste en grootste profeet ('het zegel der profeten') zouden zijn opgevolgd en verbeterd. Op deze wijze wil de mohammedaan duidelijk maken dat zijn godsdienst van alle tijden is en ouder dan het optreden van Mohammed.

Er zijn echter ernstige bedenkingen te maken tegen het eenzijdige gebruik van woorden als islam, islamieten en moslims. De professoren Voetius, Hoornbeeck en dr. Oomius hebben ons immers geleerd dat het mohammedanisme niets anders dan een sektarische godsdienst is die door de dromer Mohammed met toevoeging van heidense en Joodse elementen van de Christelijke leer is afgeweken. Met het woord mohammedanisme wordt beklemtoond dat het gaat om de sekte van Mohammed. Diens aanhangers kunnen daarom dan ook het beste met mohammedanen, dat wil zeggen aanhangers van de valse profeet Mohammed, worden aangeduid. Hoewel tegen deze benaming kan worden ingebracht dat de

mens Mohammed wellicht daarmee te veel eer wordt aangedaan, moge het duidelijk zijn dat deze eeuwenoude terminologie een vlag is die de lading van Mohammeds leugenleer het meest duidelijk dekt.

Natuurlijk moeten wij in het persoonlijke gesprek met een mohammedaan wanneer deze aangeeft van deze benaming niet gediend te zijn, daaraan niet blijven vasthouden. Het is uiteindelijk geen principiële kwestie waaraan de zaligheid hangt. Toch geven wij aan het gebruik van deze oude benaming vanwege de helderheid en eerlijkheid de voorkeur. Wij distantiëren ons daarmee onder andere van een verwaterd Christendom dat om oecumenische redenen streeft naar de zogenaamde 'dialoog met de islam' op basis van een on-Bijbelse gelijkwaardigheid. Bovendien kan het gebruik van deze benaming in een persoonlijke ontmoeting de aanleiding zijn tot een nuttig getuigend gesprek waarin onder Gods zegen de blinde zielsogen van de verleide mohammedaan geopend worden.

De profet Mohammed. Moslims of islamieten kunnen het beste aangeduid worden met de naam 'mohammedanen', dat wil zeggen aanhangers van de valse profet Mohammed.

Oosterse en westers antichrist

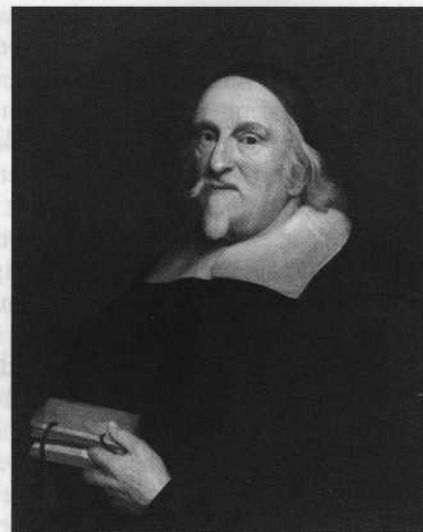
Nog op een hoogst actuele zaak wil ik wijzen. Bij de vaststelling van het geboortjaar van Mohammed wijst ds. Oomius erop dat er vele theologen geweest zijn die gesproken hebben van de paus als de westerse en Mohammed als de oosterse antichrist. Dit hebben zij gedaan vanwege de vele overeenkomsten. Dit aspect vindt hij zo belangrijk dat hij vervolgens acht punten van overeenkomst behandelt. Deze opmerkelijke zaken zijn: Dezelfde tijd van opkomst rond 620 met aan de roomse zijde paus Bonifacius III die zich in 607 met behulp van de keizer van Constantinopel tot algemeen bisschop of hoofd van de kerk liet uitroepen. In de tweede en derde plaats zowel hun listen en bedriegerijen bij de verbreiding als hun persoonlijke goddeloosheid en onzedelijkheid, waarvan Oomius menig staaltje naar voren brengt. Vervolgens hun zogenaamde succesie, waarbij Mohammed zich op Abraham en de paus zich op Petrus beroept. Beiden menen zij de waarheid van hun religie met dezelfde redenen en kentekenen te kunnen bewijzen, die Oomius in zijn boek verder aangeeft en ontmaskert. In de zesde plaats vertonen beiden een schijnijver van godzaligheid, die vooral in dezelfde

onbijbelse ceremonieën tot uitdrukking komt. In de zevende plaats hebben beiden zich dingen laten toeschrijven die alleen van Christus gezegd kunnen en mogen worden. Vele voorbeelden somt Oomius vervolgens op. En ten slotte komen zij sterk overeen in hun verkeerde leeropvattingen zoals ten aanzien van de Schrift, van Christus, van de goede werken, van de rechtvaardiging en van het monnikdom.

Het gaat niet aan om de profetenmantel om te hangen, maar het is wel duidelijk dat op grond van 1 Johannes 2:22 en 23: *Wie is de leugenaar, dan die loochent dat Jezus is de Christus? Deze is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent. Een iegelijk die den Zoon loochent, heeft ook den Vader niet*, gesteld moet worden dat het mohammedanisme in zijn wezen antichristelijk is. Dit blijkt niet alleen uit zijn bloedige verbreidingsgeschiedenis, maar kan ook nu bijna dagelijks uit krantenberichten worden vastgesteld. Deze oude onderscheiding heeft ons mijns inziens in het huidige tijdsgewricht daarom ook heel veel te zeggen en staat allesbehalve buiten de werkelijkheid.

Redenen tot heruitgave

Het moge inmiddels duidelijk zijn geworden dat in onze tijd die gekenmerkt wordt door een steeds toenemende 'islamisering' - Nederland herbergt al bijna één miljoen mohammedanen -, dit werk van deze oudvader een hoge mate van actualiteit onmogelijk ontzegd kan worden. Het belang van dit werk wordt bepaald door het feit dat de schrijver alles plaatst in het licht van Gods Woord en de Gereformeerde belijdenis. Juist daarom heeft dit werk elke lezer voor deze tijd zoveel te zeggen. Hier kan men lezen hoe men op grond van Gods Woord gefundeerd de mohammedaanse religie heeft te beschouwen. Hier kan men lezen wat bij het persoonlijke contact met de mohammedaan voor elk mens van het grootste belang is en hoe men hem in een discussie het best kan benaderen⁵⁾. En hier kan men lezen over Bijbelse maatregelen die de overheid dient te nemen.

Ds. S. Oomius (1630-1706) zag acht punten van opmerkelijke overeenkomst tussen de profet Mohammed en de roomse paus, door vele theologen respectievelijk de oosterse en westerse antichrist genoemd.

Kortom, men leert hier een schrijver kennen die als een geleerde Nadere Reformator de eer van God op alle terreinen des levens zocht, maar die - daarmee onlosmakelijk verbonden - ook het heil van zijn naaste beoogde. Ook de naaste die in die tijd qua afstand ver van hem verwijderd was en van wie hij er wellicht nooit één in levenden lijve gezien heeft. Geen blinde haatprediking dus tegen de mohammedaan als persoon, maar een Bijbelse benadering uit oprechte liefde onder volstreekte afwijzing van deze valse en voor de staat gevaarlijke godsdienst. De theologische weerlegging van deze afgodendienst is immers onmiskenbaar mede gericht op de bekering van de blinde mohammedanen. Tevens ontmoeten wij hem ook als een bewogen bidder voor land en volk⁶⁾ en als een echte zielenherder voor zijn in evangenschap kwijnende geloofsgenoten.

De theologische weerlegging van het mohammedanisme is bij ds. Oomius mede gericht op de bekering van de blinde mohammedanen. Zo reikt hij argumenten aan die gebruikt kunnen worden om - onder Gods zegen - de mohammedanen te overtuigen dat hun godsdienst een valse is.

Met het bovenstaande zijn eigenlijk al meer dan genoeg redenen aangegeven waarom het bestuur van de Landelijke Stichting ervoor gekozen heeft om als derde reprint dit werk van de oudvader ds. Oomius het licht te doen zien. Echter, daar komt nog een reden bij, en die is niet de onbelangrijkste met het oog op de doelstelling van deze Stichting. Was in de eerste reprint in deze serie, getiteld *Theologico-Politica dissertatio*, die eveneens van de hand van ds. Oomius was en waarin hij de vraag zonder meer negatief beantwoordde of men de roomsen de openbare uitoefening van hun religie in openbare kerken of kapellen of ten minste in enige schuilkerken mocht toestaan, reeds onmiskenbaar duidelijk dat deze oudvader niet wilde weten van een schipperen met de uitleg van het onverkorte artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, dan is hetzelfde ook in dit werk gemakkelijk vast te stellen. Niet te loochenen is het dat (ook) in dit werk ds. Oomius de overheid conform artikel 36 niet alleen bindt aan de tweede Tafel, maar ook aan de eerste Tafel van Gods Wet. Hij roept haar op tot

een rigoureuze handhaving van de plakaten tegen het misbruiken van Gods Naam (derde gebod)⁷⁾ en spreekt zijn erkentenis uit dat de overheid in vroegere dagen ketterse boeken van onder anderen socinianen, die evenals de mohammedanen de Godheid van Christus loochenden, heeft laten verbranden om vervolgens de overheidspersonen op te wekken in dezen hun plicht te verstaan (het tweede gebod)⁸⁾. Maar ook zag hij in overeenstemming met de woorden uit artikel 36 "het Koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen, het woord des Evangelies overal te doen prediken" een taak voor de overheid daarin gelegen om instituten op te richten waar jonge mannen met behulp van een goed wetenschappelijk apparaat, dat onder andere uit goede bibliotheken, uit een goede kennis van het Arabisch en een goede vertaling van de koran diende te bestaan, opgeleid moesten worden om de mohammedaanse leer te bestrijden en om meegezonden te worden met de zeevarende kooplieden ter verbreiding van het Evangelie onder de mohammedanen⁹⁾.

Ten besluite

Met het grootste recht kan daarom gesteld worden dat voor ds. Oomius een verbod op het vrij verkopen en ter lezing leggen van boeken als de koran voor zich zou spreken en dat het tolereren van moskeeën, islamitische scholen of ziekenhuizen geen optie zou zijn. Hier kan de vraag gesteld worden in hoeverre velen van hen die zich in politiek opzicht als de nazaten van de oudvaders beschouwen, nog als zodanig beschouwd kunnen worden. Men past zich veelal - tegen Gods Woord en de belijdenis in en in strijd met leer en voorbeeld van de (oud)vaderen en de oude SGP-voormannen - om praktische redenen aan de democratische kaders van een godloze, multireligieuze samenleving aan. Men kome daarbij niet aandragen met het argument dat wij niet meer in een Christelijke samenleving leven. Artikel 36 is nota bene opgesteld in een tijd waarin de Gereformeerden zelfs ten bloede toe vervolgd werden.

De overheden in de dagen van ds. Oomius waren overigens over het algemeen ook niet zo gewillig om het leven met de leer in alle opzichten te doen overeenstemmen. Niet voor niets roept hij hen immers meer dan eens op om in een en ander niet nalatig te blijven en daarin een voorbeeld aan de mohammedanen te nemen. Ook moet gewezen worden op het feit dat hoewel artikel 36 door onze Gereformeerde vaders in hun werken niet zo vaak letterlijk genoemd wordt, dit echt niet wil zeggen dat de inhoud van dit artikel niet bij hen zou leven. Integendeel, de binding van de overheid aan de eerste Tafel van Gods Wet was voor hen op grond van de Schrift zo vanzelfsprekend dat alleen daarom een verwijzing naar dit artikel buiten beeld bleef.

Wat ware het te wensen dat het eens zo door God beweldadigde Nederland een overheid zou krijgen die haar beleid naar Gods Woord kwam te richten! Dan

Kettersverbranding door de Spaanse Inquisitie in de Nederlanden in de 16^e eeuw. Artikel 36 is in die tijd opgesteld. Men kome dus als het gaat over de handhaving van dit artikel niet aandragen met het argument dat wij nu niet meer in een Christelijke samenleving leven.

zou men de roomse en mohammedaanse godsdienst als valse en voor de staat gevaarlijke godsdiensten uit het openbare leven weren en uitroeien, maar men zou ook

alles in het werk stellen om in samenwerking met de kerk de verblinde roomse en mohammedaanse medemens uit de duisternis tot het (volle) licht van Gods Woord te brengen. Deze benadering biedt de enige verantwoorde grondslag voor een Bijbelse integratiepolitiek. Het is de wens van het bestuur dat deze heruitgave daartoe onder de zegen des Heeren een bijdrage mag leveren.

Drs. P.H. op 't Hof

Noten:

- 1) S. Oomius, *Het Geopende en Wederleyde Muhammedisdom of Turckdom*, Amsterdam 1663, p. I, 179 (herspeld en enigszins hertaald). Hierna te noemen: *Muhammedisdom*.
- 2) *Muhammedisdom*, p. I, 180 (herspeld en enigszins hertaald)
- 3) J. van Amsersfoort en W.J. van Asselt, *Liever Turks dan Paaps?*, Zoetermeer 1997, p. 79. Hierna te noemen: *Liever Turks dan Paaps?*
- 4) *Liever Turks dan Paaps?*, p. 80
- 5) *Muhammedisdom*, p. II, 146
- 6) *Muhammedisdom*, p. I 73-77
- 7) *Muhammedisdom*, p. I, 284
- 8) *Muhammedisdom*, p. I, 322-323
- 9) *Muhammedisdom*, p. II, 145

EUTHANASIE IN HET DERDE RIJK

De euthanasiepraktijk van de nazi's Nederland ter waarschuwing voorgesteld.

Inleiding

Het is een bekend feit dat tijdens de Tweede Wereldoorlog niet minder dan 6 miljoen Joden het slachtoffer zijn geworden van het barbaarse Duitse naziregime. In de ogen van de nazi's vormden de Joden niet alleen een minderwaardig en overbodig ras - dat daarom volgens hen vele schaarse goederen in Europa nutteloos opsoupeerde -, maar ook een regelrechte bedreiging voor het Derde Rijk. De nazi's hielden hen namelijk verantwoordelijk voor het ontstaan van de Tweede Wereldoorlog en zeiden dat de Joden in het Derde Rijk in het oorlogvoeren samenspannen met de Joden elders in de wereld, vooral met die in Groot-Brittannië en de Verenigde Staten. Ook verkondigden zij voor waar dat Duitsland de Eerste Wereldoorlog had verloren, omdat de in Duitsland wonende Joodse minderheid de Duitsers toen een dolkstoot in de rug had bezorgd. Dit dreigde nu, in de Tweede Wereldoorlog, opnieuw te gebeuren, zo meenden zij. Hitler en zijn staf achtten het daarom voor het voortbestaan van Duitsland ten zeerste van belang en noodzakelijk dat de Joden geheel uit Duitsland en

ook uit Europa geëlimineerd werden. Dit 'ongedierte' moest geheel vernietigd worden, anders zou men er telkens weer last van krijgen.

De Joden hadden de Duitse soldaten in de Eerste Wereldoorlog een dolkstoot in de rug bezorgd, zei Hitler. Dit zou weer kunnen gebeuren. Daarom moesten ze zo snel mogelijk geruimd worden.